ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΩΡΑ,

H. 4. 75

Sylloge Epistolarum, Orationum, & Carminum REGALIUM.

Quæ quos Britanniæ *Monarchas Authores: quos etiam Editores antehac habuerint, inspicienti statim constabit.*

Sidon. Apollinar. Epist. l. 4. Ep. 17.

Ducum antiquorum dextera solebat non minùs stylum tractare quàm gladium.

LONDINI,
Typis *R. Badger*, Serenissimi PRINCIPIS *Walliæ* Typographi. MDCXL.

Collector Lectori.

Dico ego (dixit Vates Regius) *opera*, vel (ut alius vertit) *poëmata mea Regi. Lingua mea calamus velociter ſcribentis.* Psal. 45. 1, 2. *Jun.*

Dicere auſus ſum & ego humilis, & tibi (Lector candide) addicere Opera & Poëmata Regum, quorum linguæ fuerunt calami velociter ſcribentium: & à quorum linguis horum nonnulla (Orationes nempe *Divæ Elizabethæ*) excepërunt calami velociter ſcribentium. *Beatos putavit* Plinius Secundus, *qui aut Deorum munere datum eſt, aut facere ſcribenda, aut ſcribere legenda: beatiſſimos verò quibus utrúmque.* Epiſt. l. 6. 16. Et datum certè fuit utrúmque his, quos hîc lecturus es, Principibus τοῖς μακαείτωις: íd que Dei Opt. Max. munere; ut non abs re

re Poëta maximus Re-
ges dixerit διοτρεφεῖς,
Deo nutritos, vel De-
Discipulos. *Dedit* Hi-
Nostris Deus (ut olim
Solomoni Regi) *ex sen-
tentia dicere, ac pro di-
nitate eorum quæ daba-
tur cogitare*: & *in* eorum

Homer. Odyss. γ. Διοτρεφεῖς λέγει τοὺς βασιλεῖς, ὡς μαθητὰς τοῦ Διός, καὶ ὡσπερ αὖπω πεπαιδευμένους τὴν βασιλικὴν παιδείαν, &c. Poëta vocat Reges διοτρεφεῖς, ac si *Iovis* Discipulos vocaret; & ab ipso regiam edoctos educationem. *Pbaverimus.*

*Sapient. 7. 15
Prov. 16. 10.

labiis (juxta ejusdem Regis senten-
tiam) *sagacitas*, vel, *divinatio in-
dit. Bellocleric* olim cognom-
habuit *Henricus Angliæ* nostræ Re-
sic dictus Primus. Talis etiam
it ejus nominis Octavus. Tal-
hîc videamus fuisse filium ejus
filiam, *Edovardum*, & *Elizabeth*
Zenobiam alteram. Talis veriss-
fuit *Jacobus*, *post Regium nom-
cognitum & auditum* (tale illi trib-
it elogium, qui novit optimè, Pr-
sul doctissimus) *Regum optim-
& doctissimus*, & (ut addam, &
dicam ego) Πλατωνικώτατος. Hu-
& decessores ejus hos quos pro-
ro, mihi recolenti, adaptantur

Beauclerke.

Z. Montacutius Episc. modò Norvicens. in Præfatione ad Apparat.

In lib. de Offic. Regis.

gaperi Diaconi verba hæc: Ἐν
ἀνεδείχθη τῆς ἀυζωΐας ὁ χρόνος, ὃν
εἶπε τὶς τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἡ
σο

νῦν βασιλεύσουσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι: *Noſtris temporibus oſtenſum eſt proſperum vitæ tempus, quod prædixit *quidam ex veteribus futurum, cùm vel Philoſophi regnabunt, vel Reges philoſophabuntur.* Cogor præterea cum *Eumenio* ad *Conſtantinum Cæſarem* verba faciente exclamare; *Dii boni! quid hoc eſt, quod ſemper ex ſupremo fine mundi (Angliam* noſtram innuit) *nova Deûm numina univerſo orbi colenda deſcendunt?* De *Paulo* & *Barnaba* Apoſtolis non dubitabant dicere *Lyſtrenſes, Dii ſimiles factí hominibus deſcenderunt ad nos. Vocantes Paulum Mercurium*, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου: *quoniam ille præibat in loquendo*, vel, verbi *dux erat.* Nec dubitamus nos *Angli* aſſerere, habuiſſe nos inter nos Homines Diis ſimiles factos, Deos mortales, & è cœlo lapſos Reges: è quibus unum meritiſſimò vocare potuimus *Mercurium*, (*——non vox hominem ſonat——*) erat enim ἡγούμενος τοῦ λόγου ut τοῦ λαοῦ, & *Mercurius* alter πειθάρχης, Rex, ſcil. Philoſophus, & Theologus. *Opera*

Sic habet vetus Interpres, Edit. *Venet.* 1509.

* Is fuit *Plato*, lib. 5. de Repub.

Act. 14. 11, 12

Dixi, Dii eſtis, &c. Pſal. 82. 6.

Ἑρμῆς ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, ab elocutione dict.

* Teſtatur & liber qui inſcribitur *Rex Platonicus.*

teſtantur de eo*. Reprimo igitur me, & *Henrici* Regis ad *Eraſmum* verbis hîc legendis, *Jacobi* Regis manes alloquens utor; *Quid ego tuam* (Magne *Jacobe*) *laudare paro facundiam, cujus per totum terrarum orbem eſt nobilitata ſcientia? Nihil queo equidem in tuam laudem effingere, quod tam conſummatâ iſthâc eruditione ſatis dignum ſit. Quare tuas laudes omitto, de quibus ſilere ſatius puto, quàm nimis parcè dicere.*

In Epiſt. prim.

De me ut aliquid dicam: diſperſa priùs collegi & disjuncta conjunxi, latentia quædam & minùs animadverſa novâ luce donavi, invitus ut noſtros diutiùs clam eſſent hæc κειμήλια. Morem igitur ſequor eorum, οἱ (verba ſunt D. *Chryſoſtomi*) τὴν μεταλλικὴν ἐψήσαντες γῆν ἐχὶ τὰς μάζας τοῦ χρυσίου ἀναιροῦνται, ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ ψήγματα μετὰ πολλῆς συλλέγουσι τῆς ἀκριβείας: *qui metallorum terram excoquentes poſtquam in caminum ipſam injecerint, non tantùm auri maſſas tollunt, ſed & parvas bracteolas ſumma cum ſedulitate colligunt.* Non poſſum non recognoſcere quàm ſtrictè & accuratè

Ad popul. *Antioch.* Hom. 1.

Regum

Regum (& eorum præſertim) verba in ſacris Archivis reponuntur ac recenſentur: In quibus habemus non ſolùm integros *Davidis* ac *Solomonis*, patris & filii, Regum, Libros: ſed & alias eorum voces divinas & memorabiles; *Davidis* nimirum gratiarum actiones & precationes, *verba* ejus *poſtrema*: *Solomonis* Orationem in dedicatione Templi habitam: *Scriptum* præterea *Hezechiæ* Regis, necnon Orationem *Manaſſis*, ejuſdem filii. Addo & minutilum illud à Rege *Syriæ* ad Regem *Iſraelis* miſſum Epiſtolium. Authores alios & libros in præſenti adire non libet aut attingere. Nollem ut (quod erat *Cynici* dicterium) *porta civitate* dicatur *patentior*. Vnicum eſt quod habeo addendum. Objicienti fortean & aſſerenti plures Principum noſtrorum, nempe *Henrici* VIII. & *Elizabethæ*, ad exteros extare Epiſtolas, in *Rich. Hackluiti* Peregrinationibus *Anglicis*, & alibi obvias: reſpondeo, non neſcire me, verùm eorum *digitis exaratas*, *ſuoque Marte conditas*, & *propriis deſcriptas*

1 Paralip. cap. 17. & c. 29.
2 Sam. c. 23.
1 Reg. 8.
Iſai 38.
2 Reg. c. 5, 6.

scriptas articulis (quæ sunt *Gu*
Montjoii & *Erasmi* de *Henrici* pr
dicti Epistolis, quæ hîc habentur
verba) eas non agnoscere: ab ii
qui Iis erant ab Epistolis *Latini*
contextas fuisse asserere. Hoc m
cum (Lector bone) persuasum h
be, & Vale.

HENRICI OCTAVI *EPISTOLÆ.*

PRINCEPS HENRICVS *DES.* ERASMO *VIRO VNDICVNQVE* DOCTISSIMO. S.

IESVS est spes mea.

TAm plurimùm sum literis affectus, disertissime Erasme, *quippe quæ & venustiores sunt quàm ut raptim videantur exaratæ, & lucidæ simplicésque magis quàm quæ ab ingenio tam solerti præmeditatæ judicentur. Fit enim nescio quo pacto, ut quæ ab ingeniosis elaborata, deditiore depromuntur opera, plus pariter affectatæ secum afferant difficultatis: nam dum tersiori studemus eloquio, subterfugit nos clanculum apertus ille clarúsque dicendi modus. Sed tua isthæc Epi-*

ſtola quantum venuſtate pollet, tantum etiam ſuâ perſpicuitate liquet, ut prorſus omne punctum tuliſſe videaris. Sed quid ego tuam laudare paro facundiam, cujus per totum terrarum orbem eſt nobilitata ſcientia? Nihil queo equidem in tuam laudem effingere, quod tam conſummatâ iſtac eruditione ſatis dignum ſit. Quare tuas laudes omitto, de quibus ſilere ſatius puto, quàm nimis parcè dicere. Rumorem illum de morte Caſtellani regis, mei fratris penitùs penitúſque deſideratiſſimi, longè antè quàm ex tuis literis oppidò invitus acceperam: ſed eum utinam aut ſeriùs multò, aut minùs verum ad nos fama tuliſſet. Nunquam enim poſt charißimæ genitricis mortem nuncius huc venit inviſior: Et parciùs, ut verum fatear, huic literarum parti favebam, quàm earum ſingularis poſtulabat elegantia, quòd cicatricem, cui callum tempus obduxerat, refricare viſa eſt. Verùm quæ ſuperis ſunt viſa, mortalibus rata haberi fas eſt. Tu verò perge, eâque nobis literis ſignifica, ſi qua ſunt iſthic nova, ſed jucundiora. Deus fortunet quæcúnq; memorata digna acciderint. Vale. Ex *Richemundia*, decimo ſeptimo die *Ianuarij*.

HENRI.

HENRICVS ANGLIÆ REX, ERASMO ROT. S. D.

INcomparabiles illas animi tui dotes, ut ſummâ ſemper cum admiratione tum favore benevolentiáque ſumus proſecuti: ita iniquo planè animo tulimus, quod de tuæ fortunæ iniquitate, haud ita pridem, retulit nobis *Camuarien.* Archiepiſcopus, impijſſimos, videlicet, aliquot homines & Chriſtianæ religionis hoſtes infenſiſſimos, ita miris artibus tuæ vitæ inſidiari, ut nuſquam penè tuto ab illis eſſe liceat tibi. Fuit quidem in teneris, quibus te novimus, annis, ſtudium in te noſtrum neutiquam vulgare. At illud in majus indies provexit, quod nos immortalitati conſecrare, editis à te libellis quibus honorificam admodum

noſtri mentionem facis, ſedulò ſtuduiſti. Quod nos ſummæ obſervantiæ, fidei, & amoris in nos tui certiſſimum argumentum ſemper habuimus. Nunc autem poſtquam in ſummum quidem crevit pertinax ille & indefeſſus animi tui tenor, quem in propaganda & illuſtranda Chriſtiana fide non æſtimandis laboribus tuis, ſed ingenti ſane cum Chriſtiani orbis fructu commodóque ſtrenuè præſtas: eò viciſſim magnitudinis evaſit amor in te noſter, ut nihil quidem illi accedere poſſe videatur. Quin incredibili quoque alacritate geſtimus, quum ſolus propemodùm provinciam hanc ſuſtineas, tam pijs ſanctíſque conatibus tuis pro virili ſuccurrere & præſidio eſſe. Sentimus enim & ipſi jam aliquot annos vehementer incaleſcere & flagrare pectus noſtrum, divino haud dubiè ſpiritu huc incitatum, ut *Chriſti* fidem religionémq; priſtinæ ſuæ dignitati aſſeramus: nec quicquam ſanè nobis unquam prius in votis fuit, quàm ut labores ſtudiáq; omnia noſtra, & quicquid uſquam *Chriſti* beneficio, cui omnia accepta ferimus, virium habemus, in eo poneremus, ut diſcuſſis & profligatis

gatis impijs hæreticorum impoſturis, Sermo Dei purè ac liberè curreret. Sed quæ temporum eſt, ut vides, infelicitas, bonorúmq; morum magna calamitas, omnia in deterius prolabuntur. Quo magis tuas, imò Chriſtianæ religionis vices in te dolemus, de tuáque ſalute ſoliciti ſumus, ne te ſublato impiæ hæreticorum tenebræ latiùs in mundum ſpargantur, imò pernicioſiùs multò graſſentur & regnent crudeliùs. Quibus malis quemadmodum occurrere opporteat tua prudentia facilè diſpiciet. Nobis certè non alia potior via ratióque videtur, quàm ſi relicta prorſus *Italia, Germaniáq;* tua in Regnum hoc noſtrum velis concedere. Quod ſi tibi quoque gratum acceptúmque cederit, non modò gratiſſimns nobis, ſed & optimis conditionibus, & quas ipſe ſatis amplas & honeſtas judicabis, ad nos venies. Meminimus dicere ſolitum te laſſum maris & viarum *Britanniam* ſenectuti tuæ ceu portum & quaſi vitæ ſedem delegiſſe. Quod animi tui decretum ut ne mutes aliquando te per ſacra piáque omnia obteſtamur. Nos tua dulciſſima conſuetudine prudentiſſimóq; conſi-

lio, quo deinceps, utì decrevimus, frui, magni beneficij instar ducemus. Tuæ autem vitæ incolumitati, neque non studiorum tranquillitati optimè hac ratione consultum erit. Postremò, *Christi* evangelium mutuâ operâ & conjunctis opibus nostris longè melius propugnabitur. Si amicorum ratio te moveat, præter eos quos hîc semper habuisti amicissimos & studiosissimos tui, summos etiam quósque Regni nostri proceres, qui tibi jampridem impensè favent, facilè conciliabimus. Si libertatis cura te tangat, nos nihil planè abs te officij postulabimus, quo minus ubivis in regno nostro summâ cum libertate tuâ vivas. Breviter, ut quicquid voles, quod vel ad vitæ tuæ vel studiorum tranquillitatem spectabit, expositissimum senties in te favorem nostrum. Facito igitur, optime *Erasme*, ut nostris vicissim votis hîc respondeas. *Vale*, Oxfordiæ XIIII. *Calend. Octobris.*

HENRI.

HENRICVS ANGLIÆ REX IOHANNI LVDOVICO VIVI, S.

PRæstantissime Vir, & amice noster plurimùm dilecte, Augustinus *de civitate Dei tuis illustratus Commentarijs simul atque ad manus nostras pervenit, nobis gratus effecit ut prorsus dubitemus, cui inprimis gratulari debeamus: tibíne, cujus tam erudito labore tam egregium Opus absolutum est: an* Augustino, *qui diù mutilus & obscurus ex densissimis tandem tenebris luci datus, & pristinæ restitutus est integritati: an toti posteritati, cui isti tui Commentarij ingenti erunt fructui. Quod autem hos Commentarios nostro nomini dicare tibi libuerit, non possumus non habere & agere gratias ingentes: ob id potissimùm, quod animus hac in re tuus non vulgarem erga nos amorem ac obsequentiam visus est ostendisse.*

Quamobrem tibi persuasum esse volumus, nostrum favorem atque studium, quacunque oblata occasione, qua ad tuum commodum spectare potest, rebus tuis nunquam defuturum. Et feliciter vale. Ex Regia nostra Grenuici. Die XXIIII Ianuarij. MDXXIII.

De HENRICO VIII Rege verba quædam & Elogia ab ERASMO in Epistolis habita (cùm ad rem faciant) visum est subnectere.

In Epistola ad THOMAM Cardinalem Eboracensem. l. 3. p. 140.

PHILIPPVM Castellæ regem, sub cujus nomine boni Principis simulacrum effinxi, sereniſſimus Rex Henricus, ejus nomenclaturæ octavus, puer juvenem fratris vice dilexit, cujus mortem etiam ſuis ad me literis olim deploravit, non minus amanter quàm eleganter.

Ad

Ad RAPHAELEM Cardinalem

Sancti Georgij. l. 2. p. 71.

DEfuncto Regi [HENRICO VII. ſucceſſerat planè divinæ cujuſdam indolis juvenis, nec ineleganter bonis literis initiatus: noſtri vero adeo jam multo ante ſtudioſus, ut paulo ante Patris obitum, cum in *Italia* viverem, literas ad me dederit, & ſuopte Marte conditas, & prijs deſcriptas articulis: ſed ejuſmodi, vel ex his ſingulare quoddam & regno dignum ingenium poſſis agnoſcere.

Ad GEORGIVM *Ducem* Saxoniæ.

Lib. 19. *Pag.* 686.

EGo nunquam dubitavi quin ille liber ſereniſſimi Regis *Angliæ* [contra *Martin. Lutherum*] non ſine cau abs te laudatus, ipſius, cujus habet titulum ingen

ngenio Martéque, quod aiunt, ſit elabora-
s. Habet enim Princeps ille ingenium mi-
felix ac verſatile, quod incredibili modo
alet, quocunque ſe intenderit. Et ſtilum
lim puer non indiligenter exercuit, etiam
d me ſcriptis Epiſtolis aliquot. Tum an-
e paucos annos diſputationem conſcripſit
Theologicam, An laicus obligaretur ad o-
nionem vocalem, & in ſcholaſticorum li-
is verſari gaudet, & in convivijs aliquid
re Theologicâ differere ſolitus eſt; non-
nquam in multam noctem profertur con-
io literata. Habet Reginam eleganter
am, &c.

Non poſſum meipſum temperare quò minùs ad-
dam GVILIELMI MONTIOII *Ba-*
ronis, & Reginæ famulitio præfecti Epi-
ſtola ad ERASMVM *particulam: cùm*
cum antecedentibus in parte conveniat, &
qualis tum Rex ille fuerit, nobis indicet.

Inter

Inter Epistolas ERASMI.

Lib. 3. *Pag.* 189.

NIhil vereor, mi *Erasme*, quin ubi primùm audisti, Principem nostrum HENRICVM octavum, seu potius Octavium, defuncto patri in regnum successisse, omnis tibi ex animo ægritudo repente abierit. Quid enim tibi polliceri non possis de Principe, cujus egregiam propè divinam indolem probè noris, cui præsertim sis non modò notus, sed etiam familiaris: quippe literas ejus digitis exaratas, quod paucis contigit, accepisti? Verùm scias, quem nunc heroa se præstet, quàm sapienter se gerat, quantus æqui bonique sit amator, quod studium in literatos præ se ferat: ausim meo periculo jurare, te vel sine alis, ut hoc novum & salutare sydus aspicias, huc ad nos properè advolaturum. O mi *Erasme*, si videas, ut mortales omnes hi

lætitia geſtiant, ut de tanto Principe ſibi deant, ut nihil magis exoptent, quàm vitam, lachrymas præ gaudio continere poſſes. Ridet æther, exultat terra, omnia lactis, mnia mellis, omnia Nectaris plena. Exulat longè gentium avaritia, a manu ſpargit opes liberalitas. Noſter non aurum, non gemmas, non metalla, virtutem, ſed gloriam, ſed æternitatem cupiſcit. Guſtum tibi dabo. Superioridiebus quum ſe eruditiorem optaret, hoc, inquam, nos a te, ſed ut eruditos lectaris & foveas, expetimus. Quid inquit, nempe ſine illis vix eſſemus. æ vox ore Principis præclarior emitti uit?

ED-

EDOVARDI SEXT
EPISTOLÆ DVÆ.

THOMÆ CRANMERO Archie
ſcopo *Cantuarienſi*.

* Erat hic Archiepiſcopus *Edwardi* hujus, nec non *Eliſabethæ* Reginæ in Baptiſmo Suſceptor.

IMpertio te plurimâ
lute, colendiſſime
ſul, & chariſſime
ceptor. Quia abes
a me, vellem libe
audire te eſſe incolumem. Preco
tem ut vivas diu, & promoveas
bum Dei. Vale. Antilæ dec
octavo Junij.

Tuus in *Chriſto* filius

EDVVARDVS Princ

EIDEM.

ETsi puer ſum, colendiſſime Suſceptor, non tamen immemor ſum vel officij erga te mei, vel humanitatis tuæ, quam indies mihi exhibere ſtudes. Non exciderunt mihi humaniſſimæ tuæ literæ priùs divi *Petri* ad me datæ. Quibus antehac reſpondere nolui, non quòd illas neglexerim, aut non meminerim, ſed ut illarum diurnâ meditatione fruerer, fidelíque memoriâ reponerem, atque demum bene ruminatis pro meâ virili reſponderem. Proinde affectum erga me tuum verè paternum, quem in illis expreſſiſti, amplector & veneror, optóq; ut multos vivas annos, tuóq; rio ac ſalubri conſilio pergas eſſe mihi venerandus Pater: Nam pietatem ante omnia mihi amplectendam & exoſculandam eſſe duco,

duco, quoniam divus *Paulus* ait, Pietas omnia utilis est. Optimè valeat tua Paternitas in plurimos annos. *Hartefordiæ*, tertio decimo *Ianuarij*.

Tui studiosissimus,

EDOVARDVS *Princeps*.

PRiorem Epistolam *Edovardum* scribe tem, annum ætatis septimum non exc fisse arbitratur *Io: Foxius*: apud quem peritur utráque in *Act.* & *Monument.* ed 1583. pag. 1395.

Profert idem p. 1296. de hoc Rege, *Hi Cardani* in libro de Genituris attestation mirandam, quam quid ni hîc subijciam?

Aderant illi Gratiæ; Linguas enim mul adhuc puer callebat, Anglicam natalem, tinam, Gallicam, non expers (ut audi Græcæ, Italicæ, & Hispanicæ, & forsan liarum. Propriam Gallicam & Latinam actè tenebat, & ad omnia docilis erat.

illi Dialectica decrat, non naturalis Philosophiæ principia, non Musica: Humanitas, mortalitatis nostræ imago; gravitas, Regiæ Majestatis; indoles, tanto Principe digna. In universum magno miraculo humanarum rerum, tanti ingenij & tantæ expectationis Puer educabatur. Non hæc Rhetoricè exornata veritatem excedunt; sed sunt minora.

Decimum quintum adhuc agebat annum: Interrogabat (Latinè, non minus quàm ego, politè & promptè loquebatur) Quid continent libri tui de rerum Varietate? (hos enim nomini Majestatis suæ dicaveram) Tum ego, Cometarum primùm causam? diu fruſtra quæsitam, in primo cauda ostendo. Quænam (inquit ille) conversus, ego aio, luminis erraticorum Syderum. At Rex. Quo modo cum diversis motibus astra moveantur, non statim dissipatur aut movetur eorum motu? At ego, movetur equidem, sed longè celeriùs; illis ob diversitatem aspectus, velut in Crystallo & sole cùm Iris in pariete relucet: Parva enim mutatio magnam facit loci differentiam.

At Rex, & quonam pacto absque subjecto illud fieri potest? Iridi enim paries subjectum est. Tum ego, velut in lacteâ viâ, & luminum reflexione, cum plures candelæ propè accensæ medium quoddam lucidum & candidum efficiunt. Itaque ex ungue Leonem, ut dici solet. Fuit hic in maximâ omnium aut bonorum, aut eruditorum expectatione ob ingenuitatem atque suavitatem morum. Priùs cœperat favere artibus quàm nosceret, & noscere antequam uti posset. Conatus quidam humanæ conditionis, quem non solùm Anglia, sed orbis ereptum immaturè deflere debet. O quàm benè dixerat ille,

Immodicis brevis est ætas, & rara senectus.

Specimen virtutis exhibere potuit, non exemplum. Ubi gravitas regia requirebatur, senem vidisses: ut blandus erat & comis, ætatem referebat. Cheli pulsabat publicis negotijs admovebatur; liberalis animæ; atque in his Patrem æmulabatur, &c

Hæc *Cardanus.*

EL

ELIZABETHÆ REGINÆ EPISTOLÆ.

Ad JOHANNEM STVRMIVM.

AMice perdilecte, de præstanti tuâ doctrinâ, purioríſq; religionis ſtudio, ex libris tuis intelligimus. De tuo item multiplici rerum uſu, atq; prudentiâ, ex ſermone multorum accepimus: accepimus etiam id quod libenter quidem accepimus, magnâ te & obſervantiâ nos, & benevolentiâ noſtros jam diù eſſe proſequutum. Te igitur de hâc tuâ eruditione, religionis cultu, rerum uſu, obſervantiâ erga nos, & benevolentiâ erga noſtros, amore, judicio, & bonâ noſtrâ gratiâ proſequimur. Quod noſtrum erga te ſtudium non ſermone aut benevolentiâ oſtendere, ſed re atq; beneficio repræſentare cogitamus. De quo noſtro animo CHRISTOPHERVS MONTIVS, *præſenti ſuo ſermone, ſed noſtris verbis, plura &*

ſiùs, tecum communicaturus eſt. Viam ergò ſtudiorum, atque etiam conſiliorum, quam es feliciter ingreſſus, conſtanter perſequere, & nos te in curſu tuo, non ſolùm benevolè incitare, ſed benignè etiam deinceps promovere, magis magiſque ſtudebimus. Bene valeas, &c.

Illuſtriſſimæ Reginæ ELIZABETHÆ *ad* Oxonienſes ORATIO. *An. Dom.* 1565.

QVi malè agit odit lucem: & ego quidem, quia nihil niſi malè agere poſſum, idcirco odi lucem, id eſt, conſpectum veſtrum. Atque ſanè me magna tenet dubitatio, dum ſingula conſidero quæ hîc aguntur, laudémne an vituperem; taceámne an eloquar. Si eloquar, patefaciam vobis quàm ſim literararum rudis; tacere autem nolo, ne defectus videatur eſſe contemptus: Et quia tempus breve eſt quod habeo

habeo ad dicendum, ideirco omnia in pauca conferam, & Orationem meam in duas partes dividam, in laudem & vituperationem. Laus autem ad vos pertinet: ex quo enim primùm *Oxoniam* veni, multa vidi, multa audivi, probavi omnia. Erant enim & prudenter facta, & eleganter dicta. At ea quibus in Prologis, vos ipsi excusastis, neque probare ut Regina possum, neque ut Christiana debeo. Cæterùm, quia in exordio semper adhibuistis cautionem, mihi sanè illa disputatio non displicuit. Nunc venio ad alteram Partem, nempe vituperationem, atque hæc pars mihi propria est. Sanè fateor parentes meos diligentissimè curavisse, ut in bonis literis rectè instituerer, & quidem in multarum linguarum varietate diu versata fui, quarum aliquam mihi cognitionem assumo: quod etsi verè, tamen verecundè dico. Habui quidem multos & doctos Pædagogos; qui ut me eruditam redderent, diligenter elaborârunt. Sed Pædagogi mei posuerunt operam in agro sterili & infœcundo, ita fructus percipere vix poterant, aut dignitate meâ, aut illorum laboribus,

bus, aut vestrâ expectatione dignos. Quamobrem, etsi omnes vos me abundè laudâstis, ego tamen, quæ mihi conscia sum, quàm sim nullâ laude digna, facilè agnosco. Sed finem imponam Orationi meæ barbarismis plenæ, si priùs optavero & votum unum addidero. Votum meum hoc erit, ut me vivente, sitis florentissimi, me mortuâ, beatissimi.

Ejusdem Reginæ, ad Legatum à *Polonia* Rege missum, Oratio.

QVàm decepta fui? Legatum expectavi, Heraldum inveni. Per totam vitam hujusmodi Orationem ne audivi quidem. Non possum satis mirari tantam audaciam & temeritatem. Quod si tale aliquid Rex tuus tibi mandaverit (quod valdè dubito) ideò factum existimo, quòd juvenis cùm sit, neque ordinariâ sanguinis successione, sed electione ad Regnum nuper promotus, non adhuc intelli-

gat

gat rationes hujuſmodi negotiorum, nec ea quæ nobis cum Prædeceſſoribus intercesſerunt. Ad te quod attinet, multos quidem libros legiſſe nobis videris, ea tamen quæ ad res Politicas pertinent, parùm intelligere. Quòd enim Ius gentium toties in Oratione uſurpas, ſcire debes, exorto inter Reges bello, licere uni parti auxilia vel ſubſidia ad alterum miſſa intercipere, & providere ne damni quidquam inde ſibi exiſtat. Hoc nos didicimus naturæ ac gentium juri eſſe conſentaneum, & non a nobis ſolùm, ſed etiam à Poloniæ Sueciæq; Regibus factitatum, in bellis quæ cum Muſcovitis geſſerunt. Quod novam Regis tui affinitatem cum Auſtriacâ familiâ jactas, ac tanti facis, meminiſſe debes, quoſdam ex eâdem familiâ Poloniæ regnum Regi tuo è manibus præripere voluiſſe. De cæteris, ex Conſiliarijs Noſtris, quid Noſtræ ſit voluntatis, ſcies.

Ejuſdem ad Orationem DOMINICI BAVDII, *ab Ordinibus* Belgicis *in* Angliam *miſſi, Reſponſio.*

EGo benè animadverto ex tuâ perdoctâ Oratione, quod veſtra Dominatio me non ſatis novit, alioqui non attribuiſſet Mihi tam immodicas laudes, quibus me potiùs onerâſti quàm honorâſti. Equidem eas in me non agnoſco, ſed accipio à te amanter, tanquam ab homine amico, & benevolo. Amor tibi dictavit tam bona verba: ubi autem amor dominatur, ibi judicium non poteſt eſſe rectum. Interim gratias tibi habeo quàm poſſum maximas, propter talem tuum erga me affectum; & obnixè te rogatum cupio, ut velis in eâ voluntate conſtanter perſeverare.

Quæ

Quæ habet *Camdenus* de Sereniſſimâ ac præſtantiſſimâ hâc Reginâ, Academiam ſuam *Oxonienſem* ſemel atq; iterum inviſente; déque priori illâ nec non alterâ, poſt multa annorum luſtra, ibi tum habitâ Oratione, verba libet excribere & exhibere.

Ann. 1566.

ELIZABETHA *in agros jam expatiata animi relaxandi cauſâ, ut ſe non minùs propitiam Muſis* Oxonienſibus, *quàm* Cantabrigienſibus, *candidè inter ſe æmulis, præberet; ad Academiam* Oxonienſem *deflectit; ubi magnificè excepta, ſeptem dies ſubſtitit, loci amœnitate, Collegiorum pulchritudine, ſtudioſorum ingenijs, & doctrinâ exquiſitiſſimâ inprimis oblectata: qui noctem ludis theatralibus, dies eruditis diſſertationibus protruſerunt: de quibus ſingulari Orationis ſuavitate Latinè gratias cumulatè egit, & benigniſſimè valedixit.*

Anno.

Anno. 1592.

REginâ æſtivis menſibus rus profect
per *Oxoniam* iter habuit, ubi pol
tiſſimis Orationibus, Ludis Scen
cis, eruditis diſputationibus oblectata, al
quot dies hæſit, opiparis convivijs a *Buck*
hurſto Academiæ Cancellario excepta. Di
cedens Oratione Latinâ valedixit; in qu
profeſſa eſt ſe perſpectiſſimum Academic
rum amorem præ cæteris omnibus oblect
tionibus, licet gratiſſimis, longè præponer
Pro quo gratias cumulatè perſolvit, votu
vovit, & conſilium dedit. Votum erat:
nihil magis optavit, quàm univerſi Regn
ſalutem cum fœliciſſimâ ſecuritate & ho
nore; ita etiam & Academia, ut quæ alte
rum Regni lumen, ſplendidius inclareſcere
& æternùm efflореſceret. Conſilium erat
ut Deum inprimis colerent, non ad exqui
ſita quorundam ingenia, ſed ad leges Dei &
Regni; Leges non præirent, ſed ſequeren
tur;

nec diſputarent, an meliores poſſint æſcribi, ſed præſcriptas obſervarent, ſu-rioribus obedirent, & poſtremò fraternâ etate & concordiâ ſe invicem complecte-ntur.

bſervavit Lector verba CAMDENI *præ-miſſa,* [ELIZABETHA ut ſe non minùs propitiam Muſis *Oxonienſibus* quàm *Cantabrigienſibus*, candidè inter ſe æmulis, præberet, &c.] *Et ego, ut me non minùs* Cantabrigienſibus *quàm* Oxonienſibus *meis æquum hâc in parte præbeam, quæ idem Author ſolutâ, & alius elegans Oratione ſtrictâ, de ejuſdem Reginæ ad* Cantabrigienſes *adventu & Oratione tradiderunt, apponam.*

Anno

Anno 1564.

RVris amœnitates quæsivit Reg
& *Cantabrigiam* Academiam,
rum Britanniæ lumen invisit; u
studiosis nullo non honoris genere exce
Comœdijs, Tragœdijs, & scholasticis
gladiationibus oblectata, singula Coll
perlustravit; & habitâ Latinè Oratione
pensam eorum benevolentiam agno
multiplicem eruditionem laudavit, exh
tata ut in pietatem & bonarum litera
studium omni cogitatione incumberent
quibus se bene merituram spospondit.

ABR

brahamus Hartuellus in Libro
itulus, *REGINA LITERATA*:
ve, de Sereniſſ. Dominæ ELIZABETHÆ
Angliæ, &c. Reginæ in Academiam
Cantabrigienſem adventu, &c.
Anno 1564. *Aug.* 5.
Narratio.

ſtenus hæc. Quæ jam ſuperûm majora requiram
Numina? Quis toto eſt major in orbe Deus?
ave Dea, patulæ quæcunque ſub Ilicis umbrâ
Lectrorum primas edocuêre vias?
is mihi Mercurius *centum tonat ora? docétque*
Pectore ſublimi commemoranda loqui?
à etenim Princeps (Nymphis lux ſacra maneto)
Dignata eſt celebri verba referre loco.
c Satrapis populóque dedit. Venerata loquenti,
Protendit duplices Calliopæa *Roſas.*
gineam & niveam, foliiſque inſcripſit avita
Prælia, concordes compoſuere roſæ.
cent émque omnes circumſtant ordine Muſæ,
Doctiſque inſpirant aurea verba modis.

Ipſa

Ipsa autem vultu, quo Sceptra Britanna gubernat
Suspiciens, postquam multa revolvit, ait.
Me licèt ingenuus (dilecta Academia) terret,
Fronti fœminea qui solet esse pudor.
Hunc tamẽ haud curant Satrapæ, precibúsq; meis
Non cessant aures sollicitare meas.
Nec nimis invitam stimulis pia cura duobus
Cogit, tam charo verba referre loco.
Hinc virtutis amor, quâ nil preciosius; illinc
Tot circumstantum vota, tot ora movent.
Eja, agitote meus populus, mea viscera: virtus
Floreat hortatu conduplicata meo.
Regum verba (inquit prudens) oracula; legum
Scriptáque ferratis sunt monumenta notis.
Principis hoc igitur signatum voce maneto,
Virtus sit vestris intima cura libris.
Sic & honoratas Regum volitare per aulas,
Sic licet ex humili scandere celsa loco.
Omnia lustravi, peragravi tecta, domósque,
Quas posuit pietas religiosa Patrum.
Et Musis habitata novem Collegia celsa,
Nec nisi Pierio mœnia danda choro.
Dulce mei fuerat vidisse monilia regni;
At dolor, auspiciis edita nulla meis.
Sed quid? res magna haud una vertuntur in horâ
Romáque, quo cœpit, non nisi cœpta die est.
Nec mea tam multis numeratur messibus ætas
Nec mihi reguandi tam veteranus honos.

...in mea cum vestris posſit certare patronis,
Et par fama Meis annumeretur Avis.
...i modò ſint faciles, & ſegnior Atropos ipſa,
Cunctetur vitæ prodere fila meæ?
...rmit, & ſævis non exuvata quadrigis
Mors venit, & fati jura ſevera trahant.
...ritus hoc fugiens moritur à voce loquetur,
Hoc mihi poſteritas officioſa dabit.
...c ait: &c.

Verba R.P. *Jacobi Montacutii* Epiſcopi *Wintonienſis*, in Præfatione ad Opera JACOBI Regis Latina.

...Vpera Regina noſtra beatæ memoriæ ELIZABETHA, *preces* CATHARINÆ *...inæ tranſtulit in Latinam linguam, &c. At ...centi ſunt memoria Orationes Ejus Latinæ ...tráque Academia; reſponſa, quæ varia- ... Gentium Legatis non uno reddidit idi- ...te, &c.*

Petrus

Petrus Lindebergius in Hist
rica Rerum in *Europa* gestarum
Narratione *Hamburgi* 1591.
excusa, pag. 139.

ELIZABETHA Angliæ *Regina, doctri*
rum studiis, & multarum linguarum
ritiâ florentissima, in sua mirabili Gy
cratia, &c.

JACO

JACOBI REGIS EPISTOLÆ.

Ad ISAACUM CASAUBONUM EPISTOLA.

INnotuit nobis antehac insignis tua prudentia & eruditio: nunc adfectus tui erga Nos, & cultus non levem feciſti ſignificationem, utérque gratus; am literæ tuæ, quæ effuſæ in Noſtras lauſ. Quanquam illud Tragici hactenus rplacuit, *Animo magis quàm voce laudari le*, tamen non diffitemur Nos plurimùm atos laudatione tuâ. *Pulchrum*, ait ille, *dari à viro laudato*, annon à te? cujus noin jampridem perclaruit in noſtro orbe. ge, per nos licet, laudare, colere, vene, aut ſi quid aliud ducis mage Nobis num, id face: nihil à te quod non granum. Amamus enim eruditionem tu-

am, pietatem, prudentiam, acre judicium, & inſignem animi temperiem, quorum nomine (& hæc non ultima laus, non minima) vales gratiâ apud Regem fortiſſimum & potentiſſimum. Gratulamur ex animo utrique veſtrûm; tibi, quòd honos ſit habitus virtuti tuæ: Illi, quòd ad cæteras virtutes hanc adjecerit verè regiam, cultum hominum literatorum. O Fœlicem *Galliam*, ſi tanto Principe, ſi tam præclaris ingeniis diu fruatur! Ruebat regnum per motus bellorum civilium: ille retinuit, ille effecit ne jam animam agens expiraret Reſpublica. Silebant artes, & tantùm non periban bonæ diſciplinæ: vos reſtituiſtis: Quid eſt quod non hinc ſperemus, dummodo pax conſtet & libertas liberæ Genti? Sed Deus videbit. Litigia in religione, ut intelleximus, inter vos ſatis fervent, nec remittunt adverſarii quicquam de veteri pertinacia. Mirum quòd in tanta luce non pudeat errorum: mirum quòd non tædeat viros pueriles nugarum. Romanos porro certum eſt omnia miſcere in gratiam ſui Pontificis, ſerunt odia inter Principes, adimplent omnia ſuſpi-

ſuſpicionibus: Pacem Chriſtianæ Reipub. ſibi noxiam arbitrantur: etiam involant in jura Noſtra, & regna divino humanóque jure nobis debita aliorſum transferre conantur. Hæc perſentiſcimus, & quàm humanitùs fieri poteſt cavemus, ſecuri de eventu; Deus enim hucúſque à nobis, & in poſterum, ut ſperamus. Tu verò *Caſaubone*, quicquid noſtra ſcire intereſt, per literas, dum occaſio erit, ſignificabis: ſcis quid momenti habeant opportuna nuncia, præſertim in rebus publicis. Pietas tua & affectus, de quo multa apud nos *Spottiſivodus* noſter, hæc ſuadent: dein tu ſub Principe, quocum Nobis conjunctiſſima eſt amicitia, in illa Eccleſia, cujus ſtatus Nos habet valdè ſolicitos. Optamus certè proſpera omnia, Nos interim proſpicimus Eccleſiis Noſtris, Certi unà cum imperio propagare certam in Deum fidem: Exteris, ſi dederit Dominus, opitulabimur: nunc & ſicut hactenus firmum Nobis eſt ſtudia bonarum artium, ſed & earum fautores fovere: namque hæc ornamenta regnorum ducimus & firmamenta. Rectiſſimè *Seneca*, & ad nos:

Etsi noſtra magis refert fortiores fieri quàm doctiores, tamen alterum ſine altero non fit: non enim aliunde venit animo robur, quàm à bonis artibus, & à contemplatione naturæ. Ignoſcimus Philoſopho, quòd non adjecerit *ſtudia pietatis*, quæ Nos tamen ante omnia poſcimus & meritiſſimè; μία φυλακὴ εὐσέβεια, εὐσεβὴς γὰρ ἄνθρωπος ὅτε δαίμων κακὸς ὅτε εἰμαρμένη κρατεῖ, θεὸς γὰρ φύλαξ τὸν εὐσεβῆ ἐκ παντὸς κακοῦ. Quod ſupereſt, impeditum in *Scotiam* iter tuum ſuperiori legatione moleſtè tulimus: Nobis multò potiùs coràm tecum ſermocinari, quàm per literas, & dabit illud Deus aliquando confidimus, fortaſſe in locis non ita diffitis. Tu perge interea, dum hoc fiat, quam iniimus amicitiam, crebrioribus literarum alloquiis fovere, ita feceris nobis longè gratiſſimum. Nunc quoniam itur ad occupationes publicas, te, chariſſime *Caſaubone*, ſalvere jubeo & valere. *Edinburgi* in palatio Noſtro ſuburbano, Kal. Febr. Anno ſalutis CIↃIↃCII.

Ad

Ad *Marcum Antonium de Dominis* Archiepiſcopum *Spalatenſem* Epiſtola è *Scotia* data.

Reverendiſſime Domine Archiepiſcope,

ACcepimus non ita pridem ab Amplitudine Veſtra literas, Pietatis & Officii erga nos plenſſimas; quas gratiores nobis fuiſſe ut intelligas, reſpondimus in hoc tempore, in quo negotiorum numero & pondere opprimimur, penè ac obruimur, &c. Autorem Nos obviis ulnis amplectimur: & certè dignus eſt qui à nobis colatur. Qui patriam, qui amicos, qui cuncta, quæ carni chara eſſe ſolent, pro *Chriſto* Domino reliquit, nonne meritò ille digniſſimus habeatur, qui à Chriſto Domini unicè adametur? Nec eſt, quod hujus in te animi Nos pœniteat, cùm acerrimi tui hoſtes nihil hactenus in tuis moribus

invenire potuerint, unde vel te de vita tua anteacta, vel nos de præsenti, aut futura gratia pudeat. Cùm viderint adversarii, quibus fundamentis illud tuum (*de Rep. Ecclesiastica*) opus nitatur, quali testium nube firmetur, discessum tuum ab eorum cœtu temerè susceptum non dixerint, nec consilium tuum de loci mutatione facilè improbaverint, qui veritatem ipsam faciliùs non respuunt; *& post pauca.* Ita enim nos beavit Servator noster, ut, qui veritatem non amant, pariter & nos oderint: nec est, opinor, in terris (absit invidia verbo) non modò Rex ullus, sed ne conditionis infimæ homunculus, qui talem sustinuit pro Christo contradictionem. Incipimus denique jam tandem, ut exoptas, nostrum ad vos reditum maturare; quem eò fœliciorem futurum spondemus, quò ardentiores pro nobis preces effuderis, & sicuti tibi placuit celeriorem nobis reditum ex itinere exoptare, sic vicissim tardiorem tibi exitum ex vitæ curriculo comprecamur, ut ingens hoc, & egregium Opus tuum pari

fœlicitate

fœlicitate perfectum videant oculi tui, quâ inceptum cernunt alieni. Vale dignissime Archiepiscope. DEUS opt. max. te diutissimè servet incolumem. *Sterlino*, 3. Julii, 1617.

JACOBUS R.

In *Philippi Sidnæi* interitum Illuſtriſsimi *Scotorum* Regis Carmen.

Armipotens, cui jus in fortia pectora, Mavors:
Tu Dea, *quæ cerebrum perrumpere digna* Tonanti
Túque adeò bijugæ proles Latonia *rupis*
Gloria, deciduæ cingunt quem collibus artes:
Vos etiam huc lachrymas conferte Heliconides, *iſtas*
Plangite, quo veſtri non obſervantior alter;
Nec fuerat veſtris inſignior artibus alter:
Plangite talem, inquam, quem fata inopina tulere,
Cujus *quid memorẽ, quid carmine proſequar altum*
Aut genus, aut viridos annos, aut quã dederat ſpem
Exuit, heu, rapido mors illætabilis ictu,
Quo Mars, *quo* Pallas, *quóq; ipſum ornavit* Apollo.
Sed venerandus honos, *cineri ſuperinduit urnam,*
Parte etiam meliore ſui ſuper æthera vivit.

Ejuſdem

Ejuſdem Regis in Eundem Hexaſticon.

Vidit ut exanimem triſtis Cytheræa Philippum,
Flevit, & hunc Martem *credidit eſſe ſuum.*
Eripuit digitis gemmas, collóque monile,
Marti *iterum nunquam ceu placitura foret.*
Mortuus humanâ qui luſit imagine Divam,
Quid faceret jam, ſi viveret, ille, rogo.

JACOBI

JACOBI VI.
Scotorum Regis
De Generosi Viri *Tychonis Brahe Da*
Astronomicis Operibus
Elogium.

Æthereis bis quinq; globis, queis Machina Mun
Vertitur, ut celso est crustatus fornice Olympus,
Ignibus, & pictus fulgentibus undique lychnis:
Pellucent vitreis domibus, vastisque Planeta
Orbibus: ut geminant cursus vi & sponte rotati:
Ut miti aut torvo aspectu longè ante futura
Præmonstrant, Regnisque Tonans quæ fata volun
His tellure cupis, quæ vis, quis motus & ordo
Cernere, sublimem deductúmque Æthera terra
Tychonis *pandunt opera, lege, disce, videbis*
Mira, domi Mundum invenies, Cœlúmque libell

Aliu

Aliud.

Quàm temerè est ausus Phaeton, *vel præstat* Apollo
Qui regit ignivomos Æthere anhelus Equos.
Plus Tycho; *cuncta Astra regis: tibi cedit* Apollo,
Charus & Uraniæ *es hospes, alumnus, amor.*

JACOBUS REX F. manúque propriâ scripsit.

Recolo hîc JACOBI Regis in Epistola ad *Casaubonum* verba; *nobis multò potius coram tecum sermocinari quàm per literas; & dabit illud Deus aliquando confidimus, fortasse in locis non ita dissitis.* Et *dedit* certè *illud Deus* tandem, *in locis non ita dissitis*, in *Anglia* nimirum nostra, in qua An. Dom. 1610. ab hoc Rege benignissimè exceptus *Casaubonus*, hoc, quod subjungo, in *Galliam* suam misit Encomium.

Epistola

Epistola CCLXIV.

Jacobo Augusto Thuano.

VIdi tandem, & præsens veneratus sum Serenissimum καὶ γαλιώτατον *Regem illum, cujus de laudibus quid dixero minus erit. Est ita compar tum naturâ, ut de magnis Principibus ma ta fingat fama, & si quæ illis insunt bon veris falsa affingens in majus extollat. E verò* Magnæ Britanniæ *Regem, ut ver ut vidi, & de rebus diversis differenti audivi, majorem famâ suâ inveni, & qu tidie magis magisque invenio. Crede mi amplissime* Thuane, *nihil hodie Sol vi hoc Principe humanius, nihil benignius, n hil literarum & omnis virtutis amantius Adde eruditionem, quæ vel in privato h mine ad veræ laudis adeptionem poterat su*

fici

re, in Rege autem tanto, hiſce præſertim
poribus, magni, ſi quid judico, inſtar
raculi queat cenſeri? Quid nunc com-
morem ingens illud ſtudium veri in omni
re, & amorem omnium qui eodem ſtudio
uuntur? &c.

FINIS.

Lector candide, ut quibus primò Editori
Regia hæc Opera accepta feramus tibi in
teſcat, ſynopſin hanc hoc loco attexuimus.

EDitæ ſunt binæ *Henrici* 8. ad *Eraſmum* Epiſtolæ, ab *Eraſmo* ipſo, in magno volumine Epiſtolarum ejus, l. 23. p. 911. & lib. 27. p. 1102. inventæ. Edit. *Baſil.* 15

Ejuſdem Regis ad *Ludovicum Vivem* Epiſtola præfixa Commentariis *Lud. Vivis* in Libros B. *Auguſtini* De C tate Dei. Edit. *Baſil.* 1569.

Extat Reginæ *Elizabethæ* Epiſtola in lib. Epiſtolar *Ioannis Sturmii*, & aliorum, ad *Rogerum Aſcham*, &c. E *Hannoviæ*, 1602.

Ejuſdem Reginæ ad *Oxonienſes* Orationem nobis tra dit *Laurentius Humphredus*, S. Theologiæ apud *Oxonie* Profeſſor Regius, in Vita *Ioannis Juelli* Epiſcopi *Sarisbur ſis*, pag. 244, 245.

Ejuſdem Reginæ Orationem ad Legatum à *Polonia* l ge miſſum (quam & apud *Jo. Stow*, & *Speed*, in Chron. veni) ex *Elizabethæ* hujus Annalibus, à Viro Cl. *Guil. Ca deno* conſcriptis, deſcripſi, ad An. 1597.

Ejuſdem Reginæ Reſponſionem ad Orationem *Domi Baudii* videas (ſi placet) in Libro Orationum *Domi Baudii*, Edit. *Lugduni Bat.* 1620. pag. 105. nec non in Li Poematum ejuſdem. part. 2. pag. 92. Edit. ibid. 1616.

Debemus auream *Jacobi* ad *Iſaacum Caſaubonum* Epiſt lam *Joanni Frederico Gronovio*, Epiſtolarum *Caſauboni*, ſup riori anno, Editori; qui eam ſtatim poſt initium poſui

Incidi in Epiſtolam *Jacobi* Regis ad *Marcum Antonium Domnis*, Archiepiſcopum *Spalatenſem* (ut animadvertis) i perfect

rfectam, in Libro *Danielis Lobeti* contra *Leonardum Mari-*
s, cui titulus, *Sorex primus*, &c pag. 197. &c.
Carmina *Jacobi* Regis, in interitum *D. Philippi Sidnæi*,
nuntur in initio Academiæ *Cantabrigiensis* Lachrimarum,
umulo D. *Philippi Sidnæi* Sacratarum.
Elogium ſuum de Aſtronomicis Operibus *Tychonis Brahe*
ni poſuit Incl*y*tiſſimus Rex *Jacobus* ad partem primam
ſtronomiæ Inſtauratæ Progymnaſmatum *Tychonis Brahe*;
jus Operum & Inſtrumentorum, in ædibus *Uraniæ* dica-
, in *Dania* agens, fuit inſpector.

FINIS.